

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MUỐI MỘT

NỮ HÀO KIẾT ĐẢ THƯƠNG ĐẠI HÁN

Quân Trung Phụng cười lạt nói :

- Hay lắm ! Nếu bản nhân không giết được Giang Nam song hiệp thì theo điều ước ba năm, còn may mà giết được Giang Nam song hiệp sớm hơn thì mong các hạ thủ tén.

- Được rồi ! Chúng ta cứ nhất định như thế bây giờ tại hạ xin cáo từ được chưa ?

Quân Trung Phụng hỏi lại :

- Các hạ chưa khỏi thương thế đã định đi đâu ?

- Tại hạ còn nhiều việc gấp không còn thì giờ nghĩ đến chuyện dưỡng thương nữa.

Quân Trung Phụng dịu dàng đổi giọng nói :

- Hay lắm ! Vậy Lý huynh hãy tùy tiện, tiểu muội mong rằng Lý huynh đi chuyến này đừng chạm trán Hàn công tử và tiểu muội khỏi phải cứu viện.

- Tại hạ không dám phiền đến cô nương.

Rồi chàng rảo bước ra ngoài, Tần Nhi đi theo Lý Hàn Thu.

Hai người chạy liền một mạch tám dặm mới đi thông thả lại.

Tần Nhi cùng Lý Hàn Thu sống vai mà đi nàng nói :

- Không ngờ Quân cô nương mới trong một thời gian ngắn ngủi mà đã thành công đến trình độ này. Hỡi ơi ! Đến bây giờ tiểu muội vẫn không hiểu được cô làm thế nào khiến cho người ta bị thương một cách đột ngột thân không hay quỷ không biết. Kỳ hơn nữa kẻ người bị thương là ngắt xủ.

- Đại khái Quân cô nương thả độc vật ra, lúc cô vẫn ở cách một quãng xa ẩn mình để điều động.

- Dù đúng thế thì những nhân vật võ công cao cường tai mắt minh mẫn, họ có thể nghe tiếng lá rụng ở cách mấy trượng mà sao độc vật lao đến bên mình họ vẫn không hay biết ?

- Về chuyện đó ư ? Tiểu huynh cũng khó mà phỏng đoán được nguyên nhân, nhưng tiểu huynh nghĩ rằng thứ độc vật kia qua lại không một tiếng động mới có thể căn người bị thương mà chẳng ai hay, nếu độc vật chưa đến nơi mà đã phát ra thanh âm thì còn hại người thế nào được ?

- Bây giờ chúng ta đi đâu ?

- Tiểu huynh phải quay về núi để báo kiến sư phụ.

- Phải chăng Lý đại ca vì vụ có người phá giải được Thất tuyệt ma kiếm mà muốn trở về ra mắt lệnh sư để xin chỉ thị hoặc tìm cách đối phó ?

- Đúng thế ! Mấy chục năm trời môn Thất tuyệt ma kiếm đã lừng danh trên chốn giang hồ mà nay bỗng nhiên bị người phá giải một cách dễ dàng. Đối phương mới động thủ hai chiêu mình đã bị thương dưới lưỡi kiếm của họ thì việc này há chẳng tầm thường ? Tiểu huynh phải về báo với gia sư để người tính kế không thì tiếng tăm lừng lẫy một thời phải trôi theo dòng nước.

- Tiểu muội muốn đi cùng Lý đại ca có được không ?

- Gia sư đã ẩn cư từ lâu không thấy qua lại trong võ lâm. Ngày trước tay kiếm qua lại giang hồ gia hại nhiều người gây nên biết bao thù oán nên chỗ lão gia ẩn cư rất bí mật ít ai biết tới. Tiểu huynh mà đưa Tần muội đi thực ra có điều bất tiện, vậy chúng ta ước hẹn nơi tái ngộ, sau khi tiểu huynh gặp gia sư nói rõ nội tình rồi lúc trở về hãy cùng Tần muội tương hội như vậy có ổn không ?

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Được rồi ! Tiểu muội xin tuân theo ý kiến đại ca có điều chúng ta phải xa nhau một thời gian khá lâu mà thôi.

- Gia sư bản tính cô độc lạnh lùng, không muốn gặp ai cả tiểu huynh lão gia sư cũng không thích thấy mặt luôn. Tiểu huynh tuy ở với gia sư đã mười mấy năm nhưng ngoài việc luyện võ lão gia ít nói chuyện giang hồ, nên tiểu huynh cũng không hiểu lão gia coi tiểu huynh là người thế nào ? Có điều tiểu huynh lúc nào cũng quyến luyến kính mến ân sư. Hỡi ơi ! Cuộc đời của tiểu huynh chẳng ai quan tâm đến sư phụ nhất với ân sư từ hồi còn nhỏ nhưng lão nhân gia vẫn lạnh lùng. Dù sao lão nhân gia cũng là người thân nhất của tiểu huynh.

Tần Nhi cười nói :

- Những người bôn tẩu giang hồ dường như ít khi lượm được kết quả hay ho. Bất luận là ai võ công cao cường, hiệp danh lừng lẫy không cũng không bỏ qua được mối ân oán trên chốn giang hồ. Chúng ta hãy lấy nhà Quyên cô nương làm tỷ dụ, nội tổ y là một tay đại hiệp rất nổi danh trong võ lâm nhưng lão nhân gia cũng bị Đàm Dược Sư ám toán rồi những năm cuối cũng nằm dài trên giường bệnh. Quyên cô nương dòng dõi thế gia trong võ lâm mà cách sinh hoạt của cô cũng chẳng thú vị gì cô đem tấm thân ngàn vàng trà trộn làm nô tỳ nhà người ta. Cô cũng chịu những điều đau khổ hành hạ cũng đã kêu người ta bằng cha bằng mẹ cũng chẳng hơn gì tiểu muội. Rồi đến Quân cô nương thân thế cũng cực kỳ bi thảm.

- Sở dĩ Quân cô nương vào bước đường lưu lạc trên chốn giang hồ là do tiểu huynh gây nên, nếu tiểu huynh không bức bách song thân nàng phải tự tử thì cô đã không lâm vào bước đường này.

- Nói cho phải thì Lý đại ca không hạ thủ thì người khác cũng chẳng chịu buông tha họ, có điều đại ca ra tay nhẹ hơn người một bước mà thôi.

- Vì thế mà món nợ đó tiểu huynh luôn luôn ghi nhớ trong đầu óc, cô ta đã muốn giết tiểu huynh thì tiểu huynh đành chịu chết trong lòng không chút ân hận.

Chàng đưa mắt nhìn Tần Nhi rồi nói tiếp :

- Tiểu huynh về núi tham kiến sư phụ để một mình tiểu muội qua lại giang hồ thật chẳng yên tâm chút nào.

- Lý đại ca bất tất phải quan tâm tiểu muội đã nghĩ ra một biện pháp.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Biện pháp gì ?

- Tiểu muội tìm một thôn trang nhỏ bé tạm thời trú ngụ, hàng ngày ra bờ sông giặt áo hay xuống ruộng nhặt rau sống như một cô thôn nữ quê mùa để chờ đại ca là được.

- Thế cũng hay, có điều Tần muội phải coi chừng đừng để cho người ta phát giác ra thân thế mình.

- Tiểu muội sẽ tìm đến một thôn vắng vẻ để ẩn tích mai danh thì người ngoài biết thế nào được ?

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tần muội đã nghĩ ra một nơi nào chưa ?

- Chưa ! Tiểu muội còn theo đại ca để đưa chân một đoạn đường đồng thời sẽ tìm nơi trú ngụ.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Gia sư ở núi Mang Sơn thuộc miền Lỗ Nam.

- Trước khi đại ca lên núi hãy kiếm cho tiểu muội một chỗ an thân.

Lý Hàn Thu đã biết đường đời nguy hiểm chàng tự nghĩ :

- Tần Nhi vì ta mà trốn khỏi Phương gia đại viện, Phương Tú căm hận nàng rất sâu cay, nếu để một mình nàng bôn tẩu giang hồ thì mình yên tâm thế nào được. Vậy mình tìm một nơi thôn trang để nàng trú chân mới được an toàn.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ chàng tùm tùm cười gật đầu nói :

- Tần muội trước ở trong Phương phủ ăn toàn cao lương mỹ vị mặc toàn gấm vóc lụa là cuộc sinh hoạt quen mùi phú quý. Bây giờ vào thôn trang phải ăn cơm rau mặc áo vải liệu Tần muội có chịu được cảnh bần hàn không.

Tần Nhi cũng cười nói :

- Tiểu muội há phải là một vị thiên kim tiểu thư, cơm miễn sao đủ no áo cốt sao đủ ấm. Những công việc dệt thêu may vá hay vào bếp nấu nướng tiểu muội tin rằng có thể làm được.

Lý Hàn Thu không nhịn được bật cười nói :

- Việc đời nói ra thì dễ nhưng làm được mới khó...

Tần Nhi ngắt lời :

- Đại ca không tin chúng ta thì làm thử coi.

Khi Lý Hàn Thu lên núi Tần Nhi tìm vào ở một nơi thôn xóm dưới chân núi.

Nói là một thôn xóm kể hơi quá đáng, đây chỉ là một tốp bốn năm nhà tụ tập dưới chân núi hai mặt là rừng trúc một mặt có khe suối phong cảnh coi cũng đẹp mắt song chỉ là một sơn thôn quanh quẽ. Trong thôn này chỉ có bốn năm nhà mà nhà nào đàn ông cũng làm nghề cày cấy, săn bắn. Còn đàn bà dệt cửi trong nhà ít khi gặp người ngoài đến.

Căn nhà Tần Nhi ở ngay cửa núi tựa vào rừng trúc nó là một căn nhà gianh trước không có người ở.

Lý Hàn Thu giúp Tần Nhi dọn dẹp sạch sẽ chàng lại ra thị trấn cách đó chừng hơn mười dặm mua chăn màn bát đĩa cùng mọi vật cần dùng.

Tần Nhi sắp đủ vật dụng rồi tiễn chân Lý Hàn Thu một đoạn đường, lúc tạm biệt hai người cùng về mặt rầu rầu không nở rời tay. Tần Nhi nói :

- Lý đại ca ! Sau khi đại ca tham kiến lệnh sư nếu lão nhân gia không có cách nào để đối phó những người đã kiếm chế được Thất tuyệt ma kiếm thì đại ca tính thế nào ?

- Sư phụ của tiểu huynh tính tình lạnh nhạt, tuy tiểu huynh là tên đệ tử duy nhất của lão nhân gia nhưng lão nhân gia cũng không thích thấy mặt luôn luôn. Tiểu huynh có gặp lão nhân gia cũng chỉ trong chốc lát rồi trở ra ngay.

- Đại ca đừng quên rằng tiểu muội vẫn tựa cửa trong khu rừng này để chờ đại ca.

Lý Hàn Thu gạt đầu rồi trở gót bước đi, Tân Nhi quay về túp lều tranh đóng phen cổng lại. Nàng cầm thanh kiếm gối xuống đầu giường đổi bộ áo vải mặc vào mình hết sức giả trang làm cô thôn nữ.

Thời gian thấm thoát Lý Hàn Thu lên núi đã ba tháng, Tân Nhi tính lộ trình thì chỉ trong một tháng là Lý Hàn Thu có thể trở về thế mà đã qua ba tháng chẳng thấy âm hao chi hết.

Tiết trời vào buổi cuối năm gió Tây rít lên từng hồi, tuyết xuống tới tấp khiến cảnh sơn dã đã hiu quạnh càng thêm thê lương.

Một đêm tiết đông cực kỳ giá lạnh ngoài nhà gió thét tuyết bay Tân Nhi thấp ngọn đèn dầu ngồi một mình trong nhà nhìn ánh đèn ngơ ngẩn xuất thần, cảnh đêm khuya lạnh lùng tịch mịch khiến Tân Nhi càng nóng ruột trông chờ...

Bất thành linh có tiếng ngựa hí vọng lại Tân Nhi động tâm tự hỏi :

- Ở chốn hoang sơn giá lạnh này xa đường quan đạo sao lại có tiếng ngựa thét ?

Mấy tháng nay nàng sinh hoạt một cách thâm lặng ở nơi sơn dã lòng nàng khác nào làn nước giếng im lặng khiến nỗi lo âu cảnh giác đã bớt đi nhiều.

Tân Nhi toan tắt đèn nhưng lại nghĩ không chừng là Lý Hàn Thu trở về nên nàng ngần ngừ không biết quyết định ra sao, chỉ trong khoảnh khắc bên ngoài đã có tiếng người oang oang cất lên hỏi :

- Đêm khuya giá lạnh lại mưa tuyết tới bởi, tại hạ mạo muội xin vào trọ một đêm được chăng ?

Tân Nhi nghe thanh âm biết là không phải Lý Hàn Thu liền tắt đèn len lén vào nhà rút thanh trường kiếm cầm tay. Ngoài nhà tranh có tiếng cười lạt vọng lên nói :

- Nay ông bạn, thế là không tiện. Dù ông bạn không muốn cho bọn tại hạ ngủ trọ thì thôi hà tất phải tắt đèn lửa đi ?

Tân Nhi chậm chạp bước đến bên cửa nhìn ra ngoài thì thấy dưới ánh tuyết lờ mờ có hai con tuấn mã đứng đó. Trên lưng ngựa người cưỡi mình mặc đồ đen đầy tuyết bám. Vì đêm tối không nhìn rõ tướng mạo hai người Tân Nhi đành đáp :

- Phía trước còn có nhà ở, trong hàn xá không có đàn ông mà lưu hai vị ngủ lại thực có điều không tiện xin hai vị lượng thứ cho.

Một đại hán nhảy xuống ngựa trước rung mình cho rụng tuyết rồi phóng cước đá vào tấm phen cổng nói :

- Cô nương không chịu mở cổng thì bọn ta đành cứ tiến vào.

Miệng hán nói người hán đã xông vào đến trước cửa căn nhà, hán đưa tay ra đẩy cửa.

Tần Nhi tuy trong tay đã cầm ám khí nhưng nàng cố nhịn chưa phóng ra, nàng lùi lại hai bước chống kiếm đứng yên.

Đại hán đi vào trong nhà bật lửa lên thấy Tần Nhi chống kiếm đứng đó liền lạnh lùng nói :

- Cô nương cũng là con nhà võ ư ?

Lúc này tên đại hán thứ hai cũng theo vào nhà rồi.

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi thấp đèn lên nói :

- Trong nhà tiểu nữ không có đàn ông không tiện để hai vị ngủ trọ, nhưng hai vị đã tiến vào tiểu muội không tiện mời ra. Vậy đành khuất tất hai vị ngồi trong tiểu sảnh qua tạm một đêm.

Nàng vừa nói vừa nhìn hai đại hán thì thấy cả hai người đều vào trạc 34, 35 tuổi lưng cài đơn đao. Người đi sau ngắm nghía Tần Nhi một lúc rồi đột nhiên bật lên tràng cười ha hả nói :

- Chúng ta muốn có thức ăn cho ngựa mà người cũng bụng đói, phiền cô nương tìm thức ăn cho người ngựa được không ?

Tần Nhi lạnh lùng nói :

- Tiểu nữ đã nói rồi, trong hàn xá hiếm người vậy xin miễn thứ cho không thể giúp đỡ hai người được.

Đại hán kia liền cười lạt hỏi :

- Cô nương ! Vì cô nương cũng biết võ công nên bướng bỉnh chẳng coi anh em chúng ta vào đâu phải không ?

Đại hán đi trước tự nói một mình :

- Lạ thật ! Lạ thật.

Tần Nhi hỏi :

- Điều chi quái lạ ?

Đại hán hỏi lại :

- Cô nương đã là một người biết võ công thì sao lại đến ở chốn này ?

Tần Nhi cười lạt đáp :

- Tiểu nữ tưởng cái đó chẳng có chi mà lạ người có võ công hay người thường cũng vậy đó ở đâu chẳng được. Sau căn nhà nhỏ này là nhà bếp nếu hai vị muốn ăn uống thì xin tự động làm lấy...

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiểu nữ hy vọng hai vị nên tự trọng để khỏi rước lấy cái họa sát thân.

Dứt lời nàng trở gót đi vào phòng đóng cửa lại.

Lúc này trong căn nhà khách nhỏ bé lại đốt đèn sáng Tần Nhi ở trong phòng nhìn ra rất rõ cử động của hai người. Nàng thấy hai đại hán thì thầm một lúc rồi người sau ra ngoài dắt đôi ngựa vào cỡi yên cương và lấy lương khô xuống yên ngựa mà ăn.

Tân Nhi không sao nhìn rõ lai lịch của hai người này nên nàng không dám nằm ngủ nàng sợ họ xông thuốc mê như bọn giang hồ thường làm. Sau chừng nửa trống canh đại hán đi trước đột nhiên đứng dậy đi về phía cửa phòng Tân Nhi lăm bằm :

- Quả nhiên không phải hạng người đứng đắn.

Nàng từ từ đứng dậy thủ thế đề phòng, đại hán kia đến gần cửa phòng vươn tay đẩy cửa.

Tân Nhi cười lạt lên tiếng :

- Động thủ đi !

Thanh trường kiếm của nàng rút lên nghe đánh véo một tiếng chém xuống, dường như đại hán không ngờ Tân Nhi lại ra chiêu nhanh như gió hán vội hít mạnh một hơi chân khí vào huyết đan điền rồi nhảy lùi lại.

Tuy đại hán ứng biến rất mau lẹ nhưng cũng chậm mất một chút thanh trường kiếm của Tân Nhi đã chém rách vai bên tả của đối phương, đại hán bị thương da thịt máu tươi chảy ra đầm đìa.

Đại hán xoay tay toan rút đao nghênh địch nhưng bị thế kiếm của Tân Nhi uy hiếp phải dừng tay lại không dám nhúc nhích.

Tân Nhi lạnh lùng nói :

- Nếu người cử động thì ta đâm một kiếm này suốt từ trước ngực ra tới sau lưng.

Đại hán đã bị kiếm chế hoàn toàn không còn sức phản kháng hán liền đổi giọng :

- Anh em tại hạ không biết cô nương là một tay cao thủ võ lâm thành ra có điều đắc tội, mong rằng cô nương tha thứ cho.

Tân Nhi hững hờ nói :

- Ta mà không biết võ công hay không địch nổi các người thì đêm nay tất bị chết về tay các người rồi.

Đại hán cười mát nói :

- Cô nương khéo nói nặng tình, anh em tại hạ trước nay chưa từng làm việc thương luân bại lý.

Tân Nhi cười lạt nói :

- Ta tin bọn người thế nào được ?

Đại hán sợ run nghĩ thầm :

- Nếu y không chịu tin mình thì chỉ khê đâm thêm một chút nữa thì ta sẽ uống mạng ngay tức khắc.

Tuy trong bụng nghĩ vậy nhưng ngoài miệng vẫn tủm tỉm cười hán hỏi :

- Cô nương muốn thế nào mới tin tại hạ ?

Tân Nhi lạnh lùng đáp :

- Các người phải chứng minh bằng hành động thì ta mới có thể tin được.

Đại hán thủng thẳng hỏi :

- Cô nương muốn bọn tại hạ chứng minh bằng cách nào thì xin chỉ thị cho.

- Giản dị lắm, trước hết là các người phải cởi bỏ binh khí.

Đại hán kia tuy đã rút binh khí chuẩn bị động thủ nhưng thấy đồng bạn bị thương rồi nên không dám vọng động, gã đứng ngẩn người ra mà nhìn chân tay luống cuống không biết làm thế nào ?

Đại hán đã bị kiềm chế đưa mắt nhìn đồng bạn rồi buông lỏng tay xuống, đại hán kia không sao được cũng hạ đơn đao, mũi kiếm của Tần Nhi rung động cắt đứt dây thao trên lưng của đại hán, thanh đơn đao rớt xuống đất đánh " cạch " một tiếng.

Tần Nhi cười thu kiếm cười lạt nói :

- Bây giờ các người có thể ra đi.

Hai tên đại hán dạ một tiếng rồi trở gót ra ngoài, Tần Nhi là người rất cẩn thận nằng theo sát hai đại hán tiện tay nàng lượm lấy khí giới của chúng.

Hai đại hán dắt ngựa từ từ đi ra, lúc đến trước phen đậu đại hán đi sau đột nhiên xoay lại hai điểm hàn quang từ trong tay gã vọt ra nhằm bắn vào trước ngực và bụng dưới Tần Nhi.

Tần Nhi tuy đã ngấm ngấm đề phòng nhưng vì hai bên cách nhau quá gần, hai lưỡi phi đao rít lên bay tới nàng không kịp vùng kiếm lên gạt đành lạng người sang mé tả năm thước để tránh né.

Đại hán vừa ra tay đã chiếm được tiên cơ lập tức xông vào. Gã vùng chân trái đá vào cổ tay mặt Tần Nhi, đồng thời gã vươn tay trái ra cướp lấy đơn đao ở trong tay trái nàng. Đại hán đi đằng trước cũng quay lại tấn công một cách đột ngột.

Tần Nhi vì phải tránh hai mũi phi đao để mất tiên cơ, trong tay nàng tuy có cầm binh khí nhưng đã ở vào thế bị động. Tay mặt nàng vùng lên tránh khỏi đòn cước nhưng hai thanh đơn đao trong tay trái bị đại hán đoạt mất.

Nguyên Tần Nhi tay trái nắm hai thanh đơn đao nhưng nàng động thủ với hai người thì lại bị vướng víu rất là trở ngại, đơn đao mất rồi nàng múa kiếm cực linh hoạt thanh trường kiếm rít lên veo veo đâm tới.

Đại hán cướp được đơn đao rồi nhưng chưa kịp rút ra khỏi vỏ thì thanh trường kiếm của Tần Nhi đã đâm tới. Chiêu kiếm của Tần Nhi mau lẹ khôn lường bức bách đại hán phải hít mạnh một hơi chân khí rồi hấp tấp nhảy lùi lại, gã né tránh trong lúc hoảng hốt bỗng nghe đánh binh một tiếng lưng gã đập vào cửa gỗ.

Gian nhà tranh này chỉ trông vào hai cây cột gỗ để chống đỡ, đại hán đập lưng vào cửa làm cho cả căn nhà phải rung động bụi cát rụng xuống tới tấp.

Đại hán mượn thế liền chia hai thanh đơn đao vừa cướp lại được đưa cho đồng bạn một thanh hai người liền lăn một vòng ra đến sân.

Tần Nhi rảo bước tiến lại đứng giữ trước cửa.

Đại hán đi sau sợ đồng bọn bị thương hẳn vùng tay lên lại liệng ra hai ngọn phi xoa.

Tần Nhi chấn động thanh trường kiếm ánh hàn quang vừa loé lên đã nghe tiếng sắt thép đụng nhau " choang choảng ". Hai ngọn phi xoa đúc bằng thép nguyên chất đều bị gạt rớt. Biến diễn này làm chậm lại một chút khiến cho đại hán nằm lăn dưới đất đứng phắt dậy rút được đơn đao ra khỏi vỏ. Gã mấy lần bị nhục nhã nên trong lòng cực kỳ phẫn nộ gã rút được đao ra rồi quát lên một tiếng thật to múa đao nhảy lại tấn công.

Thế đao cực kỳ mãnh liệt đao phong rít lên véo véo.

Tần Nhi vội lui lại một bước tránh khỏi thế đao hung dữ đồng thời thanh trường kiếm của nàng phóng ra chiêu " Khởi phụng đằng giao " nhanh như chớp đâm chênh chếch ra, đại hán nóng giận mà ra tay là phạm vào điều tối kỵ của con nhà võ. Gã phóng đao ra mạnh quá không về được nữa mà chiêu kiếm của Tần Nhi cực kỳ mau lẹ đâm tới thành ra né tránh không kịp, ánh hàn quang vừa loé lên thanh trường kiếm đã quét ngang bụng dưới của đại hán.

Tuy chiêu kiếm này chưa làm cho đại hán bể bụng lòi ruột nhưng gã cũng bị rách áo sườn da máu tươi chảy đầm đìa.

Tần Nhi dả thương được một tên đom khí tăng lên rất nhiều nàng lại khoa chân bước tới giữ ở trước cửa.

Đại hán sử phi xoa thấy đồng bọn bị thương trong lòng nóng nảy xông vào tấn công, gã khê bảo đồng bọn :

- Lão đệ hãy lui ra buộc vết thương cho lẹ, khí trời lạnh quá không chịu nổi đâu.

Miệng gã nói mà tay đao múa tít không ngừng, gã này tương đối bình tĩnh hơn dường như gã không mong thủ thắng mà chỉ cần giữ được bình yên, tay gã múa tít thanh đơn đao nhưng thế thủ nhiều hơn thế công.

Hai bên chiến đấu chùng hơn mười hiệp.

Tần Nhi đột nhiên múa tít thanh trường kiếm khởi thế công như bão táp chỉ trong chớp nhoáng kiếm quang loé mắt nàng phóng ra toàn những chiêu tấn công.

Đại hán vừa vung đao cự địch vừa khê hỏi ông bạn :

- Lão đệ đứng dậy được chưa ?

Đại hán trúng kiếm đáp :

- Tiểu đệ còn có thể chịu được.

Đại hán đang động thủ với Tần Nhi lại nói tiếp :

- Kiếm pháp con nha đầu này ghê gớm quá, tiểu huynh khó lòng thủ thắng được. Lão đệ nên rút lui cho mau và lên ngựa chạy trước đi là hơn.

Tần Nhi đánh rất hai chiêu kiếm gạt đơn đao của đối phương ra, đột nhiên nàng thu kiếm lùi lại quát :

- Dừng tay !

(Mất 2 trang)

Sau khi bao tử của hai người được thỏa mãn tinh thần cũng phấn khởi hơn nhiều, đại hán chưa bị thương đứng lên chấp tay nói :

- Anh em tiểu nhân vô cùng cảm ơn cô nương đã cho ngủ trọ lại cho ăn uống. Bây giờ trời đã sáng lâu rồi anh em tại hạ không dám quấy quả nữa xin cáo biệt cô nương.

Tần Nhi nhìn kỹ tướng mạo hai người thấy họ đều mắt to mày rậm mặt đen mà sáng sủa không ra vẻ là người âm ác liền mỉm cười hỏi :

- Cách xưng hô hai vị thế nào có thể cho bản nhân nghe được không ?

Đại hán không bị thương đáp :

- Tại hạ là Phi Xoa Triệu Vượng còn người anh em đây là Phi Đao Đoàn Bình.

- Giữa khi trời mưa tuyết mà hai vị phải mạo hiểm nơi hoang dã này tất có nguyên nhân phải không ?

Phi Xoa Triệu Vượng nhìn Đoàn Bình nói :

- Đoàn lão đệ ! Cô nương đây dường như là một cao nhân ẩn dật chúng ta nói cho cô hay liệu có điều gì trở ngại không ?

Đoàn Bình ngó vào vết kiếm thương trên vai rồi đáp :

- Nếu đêm qua mà cô mạnh tay thêm chút nữa thì tiểu đệ chẳng chết cũng bị trọng thương, cô đã có ý không gia hại chúng ta tưởng đại ca cứ nói thẳng cũng không sao.

Triệu Vượng khẽ đằng hắng một tiếng rồi đáp :

- Chẳng dám dấu gì cô nương bọn tại hạ đến đây để kiếm một người.

Tần Nhi trong lòng hồi hộp nhưng ngoài mặt làm bộ rất trấn tĩnh hỏi :

- Hai vị muốn kiếm ai ?

Triệu Vượng ngược mắt nhìn Tần Nhi đáp :

- Bọn tại hạ đi kiếm một vị cô nương.

Tần Nhi sững sốt hỏi :

- Vị cô nương đó tên là gì ?

- Cái đó... Xin cô nương miễn thứ cho tại hạ không thể trình bày được.

Tần Nhi khẽ nói :

- Các vị tìm ai ? Có khi người mà các vị tìm là bản nhân cũng chưa biết chừng ? Vì bản nhân cũng có người hẹn là sẽ tới đây tìm kiếm.

Triệu Vượng ngơ ngác đáp :

- Cái đó chắc là không phải, cô nương hiển nhiên là người sinh sống ở đây chứ không phải là một nhân vật thường qua lại giang hồ.

- Cái đó lấy gì làm chắc chắn ?

- Bọn tại hạ muốn kiếm vị cô nương họ Quân.

Tần Nhi giật mình hỏi :

- Có phải là Quân Trung Phụng không ?

Triệu Vượng quay lại ngó Đoàn Bình lắc đầu đáp :

- Cái đó tại hạ cũng không rõ vì tại hạ chỉ biết cô họ Quân chứ không hiểu tên cô là gì.

Tần Nhi khẽ nhíu cặp chân mày hỏi :

- Chẳng lẽ ở trên thế gian này lại có tới hai vị tên Quân cô nương ?

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Phải chăng vị cô nương đó có sở trường về nghề dụng độc vật ?

- Bọn tại hạ cũng không rõ về điểm này, chỉ biết Quân cô nương là một nhân vật thần thông quảng đại.

Tần Nhi hỏi ngay :

- Quân cô nương hẹn chờ các vị ở đâu ?

Triệu Vượng ngần ngừ một chút rồi đáp :

- Quân cô nương vẽ một bức địa đồ đã hẹn ngày và địa điểm cho bọn tại hạ gặp mặt.

- Địa điểm đó cách xa đây không ?

- Trời ơi cô nương hỏi nhiều quá.

Tần Nhi tủm tủm cười hỏi :

- Phải chăng các hạ không muốn nói ?

- Quân cô nương đã dẫn bọn tại hạ không được đem vụ này nói với ai một cách khinh xuất, nhưng cô nương đã cho bọn tại hạ ngủ trọ lại cho ăn uống. Để tỏ lòng tri ân tại hạ nói thế đã là nhiều rồi bây giờ không tiện nói thêm nữa.

Tần Nhi nghĩ thầm :

- Nơi đây là đường lối khi Lý huynh trở về tất phải đi qua mà Quân Trung Phụng lại điều động thủ hạ tới vùng này chẳng hiểu thị có dụng ý gì ? Việc này ta phải điều tra cho ra gốc ngọn mới được.

o0o